

ster har været Fører, bedre end under den Kamp mellem Erhvervene, som han har fremkaldt.

Jeg har ogsaa tilføjet, at denne Krise kunde Danmark have modtaget i bedre Stand. Den ærede Ordfører, Hr. Brorsen, sagde ganske vist: Se, nu har Regeringen faaet Ret i sin Valutapolitik; retter den danske Krone sig ikke nu? Da man intet gjorde, rettede den danske Krone sig til sidst! Har Regeringen ikke Ret? Da Regeringen intet gjorde, saa rettede Handelsbalancen sig til sidst! Det er imidlertid ikke Spørgsmaalet om, hvad der til sidst sker, som er det afgørende; at en Krise faar sin Ende, det er sikkert. Det var derfor heller ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Krigen overhovedet vilde slutte, men Spørgsmaalet om, hvornaar den vilde slutte, hvornaar Freden vilde komme, som var det afgørende, idet hvert af Krigens Aar betød Tilintetgørelse. Det er derfor det tilbagelagte Stadium, det, paa hvilket den danske Kronens Værdi sank, fordi den danske Handelsbalance svigtede, som er det nuværende Venstres store og skæbnesvangre økonomiske Ansvar, det er dette, at de den Gang mente som saa: Lad staa til, det ender. Ja, Valutaen er i Bedring, men hvad der er spildt i disse Aar, er gaaget uigenkaldeligt tabt.

Under en Krise, som begyndte under ugunstige Forhold, fordi vi havde sat til, hvad vi havde af Overskud, og som tegnede saa mørkt, som denne straks maatte gøre for alle, der undersøgte Forholdene ude i Verden, fandt den højtærede Landbrugsminister det rigtigt at rejse Landet rundt og søge at rejse et bestemt Erhverv mod alle de andre. Han gjorde det med en udsøgt Taktik, for saa vidt som han brugte saadanne Ord, der bider sig fast, som naar han f. Eks. talte om de ødsle Brødre, der i letsindigt Spil øder, hvad den fittige Broder sidder og tjener. Det er en udsøgt taktisk Bemærkning, naar man vil opirre de Brødre, der ikke vil erkende, at de har udvist mindre Flid eller været mere hengivne til Spil end den tredie Broder. Da han senere skulde se ud over Landets Tilstand, det Land, hvis Erhvervsliv nu formede sig efter de Principper, han ønskede gennemført just paa dette Tidspunkt, saa fandt han ikke, hvad man maatte have ventet, et sundt Næringsliv efter den frie Konkurrences sunde og prissænkende Principper, nej, saa fandt han overalt Prisaftaler i alle Erhverv undtagen i Landbruget, som han sagde. Og med den samme udsøgte Taktik kaldte han disse Prisaftaler for Pengeafpresningsaftaler, for at det rigtigt skulde bore sig ind i dem, der tilhørte disse

Erhverv, hvad det var, han sigtede dem for: at gøre ondt, og for at det hos dem, der hørte derpaa, skulde skabe en Stemning af Uvillie mod dem, der saaledes udbyttede en Del af Befolkningen.

Denne Deling af Landet vertikalt i Erhverv vakte nogen Uvillie. Den nuværende Regering skulde have Støtte fra en Del af disse Erhverv, i alt Fald fra visse Dele af disse Erhverv. Den højtærede Landbrugsminister havde talt i Retning af efterhaanden at faa en Samvirken indenfor Erhvervene afløst af en Kamptilstand, i hvilken de gensidig nærrede Mistro og Mistillid til hinanden. Men da der saa fremkom Uvillie overfor ham, mente han, at endnu en Deling var ønskelig her i Landet, ønskelig for ham, ønskelig for at udslette det ugunstige Indtryk, han havde gjort med sin Deling i Landbruget paa den ene Side og deltsindigt spillende Erhverv paa den anden Side. Saa delte han Erhvervene horisontalt i Erhvervenes Arbejdsgivere paa den ene Side og Erhvervenes Arbejdere og Funktionærer paa den anden Side, og saa begyndte han at rette sine Angreb paa alle de Organisationer, i hvilke Funktionærer og Arbejdere var samlede, og beskyldte dem for at være en væsentlig Aarsag til alle Landets Vanskeligheder.

Jeg har sjælden i en alvorlig Tid oplevet en saadan Opløsningstendens og en saadan fortsat Opløsningskamp som den, Landbrugsministeren her har ført. Politiske Kampe, nu vel, dem kender vi, de kan være haarde, men dette Forsøg paa en Klasse- deling og en Erhvervsdeling, denne Opløsning paa tværs og paa langs i vort Samfund, den var den højtærede Landbrugsministers særlige Sag.

Sinn fein, det betyder: Vi selv alene. Sinn fein kan være et Navn for et helt Folk, der samler sig i en national Kamp. Men Sinn fein holder nu ikke for et enkelt Erhverv, „vi selv alene“ gælder ikke for noget Erhverv. Men den højtærede Landbrugsminister søgte paa et vist Tidspunkt at faa Landbruget til at tro, at Sinn fein var, hvad det kunde være, naar han fremstillede overalt, at Krisens Aarsag var Udygtighed og Mangel paa Evne til at gøre, hvad Landbruget havde gjort, og derefter fremstillede den forholdsvis gunstige Tilstand, hvori Landbruget den Gang stod, som Udtryk udelukkende for Dygtighed. Det, som nu ses, og ses tydeligt, i Venstres ærede Ordførers Tale, er jo dette, at denne Krisens Aarsag og Virkninger kan ingen Dygtighed alene staa imod.

Den højtærede Landbrugsministers Eks-